

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/2/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8219200579
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8219200579.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členov senátu JUDr. Moniky Juskovej a JUDr. Marianny Hirkovej, v spore žalobcu: Möbelix SK s.r.o., Rožňavská 32, 821 04 Bratislava, IČO: 35 903 414, zastúpený: RUŽIČKA AND PARTNERS s.r.o., Vysoká 2/B, 811 06 Bratislava, IČO: 36 863 360, proti žalovanému: Jaroslav Bobek - EUROMONT, Pri štadióne 3347/17, 085 01 Bardejov, IČO: 43 045 090, zastúpený: JUDr. Vlastimil Klepáč, advokát, Krmanova 16, 040 01 Košice, IČO: 50 901 028, o zaplatenie 6.024,94 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 6C/29/2019-221 zo dňa 30.9.2020 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania.

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 6.024,94 eur spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 6.024,94 eur od 8.6.2019 do zaplatenia, to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol.

Žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 98,68 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Prvoinštančný súd tak rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 6.024,94 eur ako náhrady škody, ďalej úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo žalovanej sumy od 8.2.2019 do zaplatenia a paušálnych náhrad spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40 eur a náhrady trov konania.

Prvoinštančný súd zistil, že žalovaný uzavrel so spoločnosťou INGEMA s.r.o. dňa 8.6.2018 Zmluvu o dielo, predmetom ktorej bola dodávka a montáž podľa zadania „Rebranding“ na prevádzkach STOP.SHOP Bardejov, Duklianska 3821, 085 01 Bardejov a STOP.SHOP Prešov, Armádneho generála Ludvíka Svobodu 21, 080 01 Prešov. Dielo bolo vymedzené v projektovej dokumentácii a ocenenom výkaze výmer.

Žalovaný ako objednávateľ Zmluvou o dielo z 29.6.2018, uzavretou so zhotoviteľom Z. R. - R., J. P. XXX/XX, T., zadal práce na prevádzkach STOP.SHOP Bardejov a STOP.SHOP Prešov, ktorý mal dodať práce žalovanému vo forme subdodávky. Ku škode došlo pri činnosti subdodávateľa žalovaného na základe Zmluvy o dielo zo dňa 29.6.2018, pri striekaní farby na fasádu budovy obchodného centra Prešov.

Zo spisu vyplýva, že Z. R. - R. faktúrou z 23.8.2018 na sumu 9.000 eur si vyfakturoval za subdodávku od žalovaného sumu 9.000 eur. Subdodávka bola vykonávaná na základe objednávky na maliarske a natieračské práce zo dňa 25.6.2018, pred uzatvorením Zmluvy o dielo.

Ku škode spočívajúcej v rozptyle žltej farby nanášanej na fasádu objektu STOP SHOP Prešov na motorové vozidlá žalobcu došlo 1.8.2018. Poškodené boli motorové vozidlá žalobcu, ktoré podľa predložených osvedčení sú vo vlastníctve žalobcu.

Pri uplatnení nároku žalovaného z poisťnej zmluvy, pri zápise o poškodení vozidla v spoločnosti Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., bol rozsah poškodenia označený ako „vozidlo komplet ostriekané žltou farbou“. Motorové vozidlá, a to P P P P P P boli podrobené odstráneniu nastriekanej farby spoločnosťou SANAC s.r.o., ktorá vyfakturovala za odstránenie a čistenie vozidiel sumu 898,28 eur pri motorovom vozidle evidenčné číslo P., sumu 635,26 eur pri motorovom vozidle evidenčné číslo P. sumu 896,28 eur pri motorovom vozidle P sumu 898,28 eur pri motorovom vozidle P sumu 898,28 eur pri motorovom vozidle P sumu 898,28 eur pri motorovom vozidle P sumu 635,26 eur pri motorovom vozidle P Sadzby za čistenie boli hodinové za vykonané práce a použitie spotrebného materiálu. Žalobca tieto faktúry uhradil 7.2.2019.

Allianz - Slovenská poisťovňa oznámila žalobcovi, že poisťnú udalosť zlikvidovala bez náhrady škody, pretože šetrením bolo zistené, že k obdobným škodám došlo už skôr a neboli prijaté dostatočné opatrenia, aby nedochádzalo k ďalším poškodeniam motorových vozidiel.

Zo správy polície o preverení udalosti zo dňa 6.12.2018 bolo zistené, že obchodné centrum, pred ktorým parkovali vozidlá žalobcu, bolo 3 dni striekané žltou farbou. Parkovisko pri tejto budove bolo ohraničené proti vjazdu vozidiel. Dňa 1.8.2018 bolo parkovisko sprístupnené a okolo 15. hod. vodiči zistili poškodenie karosérií žltou farbou.

Prvoinštančný súd vec posúdil podľa § 420 ods. 2, § 420a ods. 1 - 3, § 442 ods. 3 a § 563 Občianskeho zákonníka. Žalovaný vykonával objednané stavebné práce spočívajúce, okrem iného, aj v nanášaní farby na fasádu obchodnej prevádzky STOP.SHOP v Prešove, pričom túto činnosť realizoval prostredníctvom ním zmluvne dojednaného subdodávateľa. Je nesporné, že práve touto činnosťou došlo k vzniku škody. Túto, v konaní preukázanú činnosť, súd považoval za prevádzkovú činnosť podľa § 420a Občianskeho zákonníka. Išlo o sústavne vykonávanú činnosť organizovanú konkrétnou osobou - žalovaným ako zhotoviteľom. Žalovaný takto postupoval na základe Zmluvy o dielo, ktorú mal uzatvorenú so spoločnosťou Ingema s.r.o., podľa rozpočtu, súčasťou ktorého bola aj aplikácia farebných náterov, vrátane náteru žltou farbou. Pri tejto prevádzkovej činnosti došlo k vzniku škody.

Žalovaný bol povinný dodržiavať všetky povinnosti na prevenciu prípadného vzniku škody.

Pri vyvodení zodpovednosti za škodu prevádzkovou činnosťou nie je potrebné preukazovať konkrétne porušenie právnej povinnosti a ani zavinenie, postačuje preukázať príčinnú súvislosť medzi prevádzkovou činnosťou a vznikom škody. Príčinná súvislosť bola, vzhľadom na nespornosť skutkových zistení, jednoznačne preukázaná.

Argumentácia žalobcu o porušení prevenčnej povinnosti nie je preto právne významná.

Prvoinštančný súd jednoznačne za zodpovedného za vzniknutú škodu spôsobenú prevádzkovou činnosťou označil žalovaného, pretože na základe Zmluvy o dielo zo dňa 18.6.2018, v spojení s pripojeným rozpočtom realizoval práce prostredníctvom svojho subdodávateľa, žalobcovi vznikla škoda na motorových vozidlách a cena za odstránenie škody predstavuje žalovanú sumu. Považoval za irelevantné, že na stavebnú činnosť žalovaný použil svojho zmluvného subdodávateľa, pričom na takúto alternatívu pamätá práve ust. § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Podmienkou vyvodenia právnej zodpovednosti nie je priamy zmluvný vzťah toho, kto škodu spôsobil k podnikateľovi, postačuje len, že osoba použitá na túto činnosť prevádzala prácu pre právnickú osobu podľa jej pokynov a príkazov, resp. v jej záujme. Konanie toho, kto reálne škodu spôsobil, t.j. subdodávateľa, malo miestny, časový a vecný vzťah k plneniu činnosti žalovaného. Prvoinštančný súd poukázal na existujúcu súdnu prax v obdobných veciach vo vzťahu k riešeniu pasívnej vecnej legitímácie.

Námietky žalovaného, smerujúce k vylúčeniu jeho zodpovednosti za škodu produkované v konaní, sú nepovažované za dôvodné.

Vzhľadom na absenciu zmluvných vzťahov medzi žalobcom a žalovaným ide o mimozmluvnú zodpovednosť za škodu, vychádzajúcu z ust. § 420a OZ, v spojení s § 420 ods. 2 OZ.

Vo vzťahu k výške škody bolo jednoznačne zistené, že žalobca za odstránenie škody na jeho motorových vozidlách uhradil sumu dňa 4.2.2019 spoločnosti špecializujúcej sa na čistenie motorových vozidiel od znečistenia farbou použitou pri stavebnej činnosti žalovaného vo výške 6.024,94 eur. Námietky žalovaného proti výške uplatnenej škody, ktorú považoval za neadekvátnu cenu na jej odstránenie, boli produkované po koncentrácii konania až na pojednávaní konanom dňa 3.9.2020, hoci žalovaný mal

možnosť vyjadriť sa k žalobe v súdom určenej lehote a vyjadriť sa k replike žalobcu podľa § 167 ods. 4 CSP. O sudcovskej koncentrácii konania bol náležitým spôsobom poučený.

Aj napriek tomu, že súdu predložil listinu o cenách čistenia motorových vozidiel, tento dôkaz nesvedčí, že by výška škody, uhradená žalobcom, nebola riadne preukázaná.

Preto prvoinštančný súd považoval žalobu čo do náhrady škody za dôvodnú.

Zároveň priznal žalobcovi aj nárok na úroky z omeškania vo výške 5 % ročne od 8.6.2019, teda odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom bol žalovaný povinný plniť. Za tento deň prvoinštančný súd v súlade s § 563 OZ považoval deň, ktorý nasledoval po dni doručenia žaloby žalovanému, teda 7.6.2019, keď žaloba bola doručená žalovanému 6.6.2019. Úrok z omeškania podľa § 517 OZ a § 3 nariadenia vlády 87/1995 Z.z., ktorý požadoval žalobca vo výške 8 % je nad limitom vyplývajúcim z občianskoprávnej úpravy, preto súd priznal žalobcovi len úroky z omeškania vo výške 5 % ročne.

Preto v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol.

Súd žalobu zamietol aj v rozsahu uplatneného nároku na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 40 eur, keďže nárok na náhradu škody bol priznaný s odkazom na občianskoprávnu úpravu zodpovednosti za škodu a medzi stranami nebol preukázaný žiaden obchodnoprávny záväzok, čím bola vylúčená aj aplikácia ust. § 369c Obchodného zákonníka. Výšku akýchkoľvek konkrétnych nákladov v tomto smere žalobca netvrdil a ani nepreukázal.

O nároku na náhradu trov konania prvoinštančný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP, v spojení s ust. § 262 ods. 2 CSP. Zistil mieru úspechu a neúspechu strán sporu a rozhodol o náhrade trov konania v prospech žalobcu, ktorý bol úspešný v rámci konania v rozsahu 98,68 %. Prvoinštančný súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa výnimočného charakteru, pre ktoré by nemal žalobca nárok na náhradu trov konania. O výške tejto náhrady bude rozhodnuté uznesením prvoinštančného súdu, ktorý vydá vyšší súdny úradník.

3. Proti tomuto rozsudku, a to proti vyhovujúcemu výroku a výroku o trovách konania, v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný. Žalovaný namietal rozhodnutie prvoinštančného súdu, žiadal, aby ho odvolací súd zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol, alebo aby rozhodnutie zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

Odvolacím dôvodom je skutočnosť, že prvoinštančný súd podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalovaný namietal záver súdu prvej inštancie, že zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkovou činnosťou nesie žalovaný, pretože realizoval prostredníctvom svojho subdodávateľa stavebné práce na základe Zmluvy o dielo, následkom ktorých bola spôsobená škoda. Žalovaný tvrdil, že za škodu zodpovedá Z. R. - R., ktorý pre žalovaného na základe zmluvy o dielo vykonával všetky maliarske práce v objekte STOP.SHOP Prešov subdodávateľsky. Žalovaný poukázal na ust. § 420 OZ a na publikovaný rozdielny názor od tvrdenia prvoinštančného súdu, že použitá osoba, pokiaľ spôsobila škodu, a túto hradí niekto iný, ešte neznamená, že nebude zodpovedať poškodenému, ale tomu, kto ju na túto činnosť použil. Zodpovednostne sa to týka pracovnoprávných predpisov. Pri subdodávateľoch je pracovnoprávna zodpovednosť podľa § 420 Občianskeho zákonníka vylúčená.

Žalovaný tiež poukázal na princípy európskeho deliktneho práva, ktoré ponímajú zodpovednosť za iné osoby samostatne (hlava VI). V čl. VI:102 sa upravuje zodpovednosť za pomocníkov, pričom pravidlo hovorí, že osoba je zodpovedná za škodu spôsobenú jej pomocníkom, konajúcim v rámci výkonu ich úloh, ak porušili požadovanú úroveň správania sa. V osobitnom druhom odseku sa výslovne uvádza, že nezávislá zmluvná strana sa nepovažuje za pomocníka, čo nakoniec vyplýva aj z komentára Veľký komentár Občiansky zákonník I. autora Števček, Dulak, Bajanková, Fečík, Sedlačko, Tomašovič a kol. pri ust. § 420.

Žalovaný uzatvoril zmluvu o dielo s osobou, ktorá vykonávala svoju podnikateľskú činnosť s odbornou spôsobilosťou na základe živnostenského listu. Išlo o výkon špecializovaných prác, na ktoré bolo potrebné špeciálne technické vybavenie. Nešlo o pomocníka. Keďže v danom prípade nešlo ani o zodpovednosť žalovaného za subdodávateľa podľa § 420 ods. 2 OZ, žalovaný za vzniknutú škodu nezodpovedá.

Žalovaný ďalej namietal aj výšku spôsobenej škody, ktorá reálne mala vzniknúť žalobcovi. Žalobca pristúpil k úhrade faktúr bez toho, aby vytkol spoločnosti SANAC s.r.o. neadekvátnu výšku fakturácie. Táto spoločnosť fakturovala rovnako 898,20 eur za čistenie motorových vozidiel skriňových dodávok, ako aj vozidiel s plachtou, pričom pri fakturácii za čistenie vozidiel s plachtou ide o 50 % lacnejšie čistenie.

4. K odvolaniu zaujal písomné stanovisko žalobca. Žiadal, aby odvolací súd prvoinštančný rozsudok potvrdil a žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že zodpovednosť žalovaného súd správne posúdil podľa § 420a OZ ako zodpovednosť za škodu vzniknutú prevádzkovou činnosťou. Ide o objektívnu zodpovednosť prevádzkovateľa a nie je potrebné preukazovať porušenie právnej povinnosti a ani zavinenie, postačuje preukázanie príčinnej súvislosti medzi touto činnosťou a vznikom škody. Keďže boli splnené všetky podmienky, bola preukázaná príčinná súvislosť medzi prevádzkovou činnosťou žalovaného a vznikom škody, za škodu zodpovedá žalovaný.

Prvoinštančný súd ust. § 420 ods. 2 OZ použil len subsidiárne k ust. § 420a OZ. Aplikácia ust. § 420 ods. 2 OZ je prvoinštančným súdom realizovaná len v dôsledku mylného právneho názoru žalovaného a jeho námietok. Žalovaný namietal, že ust. § 420 ods. 2 OZ sa vzťahuje len na pracovnoprávne predpisy. Tento názor podľa žalobcu nie je správny, pretože ust. § 420 ods. 2 OZ nevyklučuje aplikáciu aj na prípady, kedy na splnenie úloh bola použitá osoba mimo pracovnoprávneho vzťahu (napr. živnostník). Ust. § 420 ods. 2 OZ nezužuje prenesenie zodpovednosti za škodu len na oblasť pracovnoprávnych vzťahov. Zúženie zodpovednosti za škodu len na oblasť pracovnoprávnych vzťahov by nezodpovedalo aktuálnym hospodársko-ekonomicko-sociálnym podmienkam. Súdna prax nasvedčuje tomu, že aj vo vzťahu žalovaného a Z. R. - R., ktorý vykonával nanášanie farbu na budovu STOP.SHOP v Prešove, existuje určitá závislosť na zákazkách, na ktorých realizácii sa tento subjekt pre žalovaného podieľa. Žalovaný nevysvetlil pred súdom, prečo zveril Z. R. naniesenie farby na budovu v Prešove, keď predtým došlo k obdobnému vzniku škody na majetku tretích osôb pri nanášaní farby na budove STOP.SHOP v Bardejove. Z. R. - R. nevykonával práce vo vlastnom mene a na vlastné riziko, poškodenie vozidiel malo byť riešené z poistky žalovaného tak v prípade poškodenia v Prešove, ako aj predtým poškodenia v Bardejove. Vykonával ich v mene žalovaného podľa rozsahu a pokynov stanovených v Zmluve o dielo uzavretej so žalovaným a v záujme žalovaného. O priamej zodpovednosti Z. R. - R. by bolo možné uvažovať iba v prípade, že jeho konanie, ktorým bola škoda spôsobená, by nespádalo do rámca činnosti žalovaného, pre ktorého práce vykonával, ale išlo by o exces.

Ak žalovaný poukázal na princípy európskeho deliktneho práva, podľa ktorého by osoba nemala zodpovedať za škodu spôsobenú nezávislým subjektom, ale zodpovedať by mala len za škodu spôsobenú pomocníkom, ktorého na splnenie úlohy použila, princípy európskeho deliktneho práva sú súkromnou nekodifikovanou iniciatívou, nie sú zdrojom práva a nie sú právne záväzné. Európske deliktne právo nevysvetľuje pojem pomocník a nezávislá osoba a nie je možné ani v kontexte princíпов európskeho deliktneho práva považovať za nezávislú osobu samostatne zárobkovo činnú osobu - živnostníka, ktorý je závislý na zákazkách a pokynoch svojho objednávateľa, v záujme ktorého vykonáva činnosť, ktorými ho tento objednávateľ poveril. V tomto kontexte je možné samostatne zárobkovo činnú osobu živnostníka považovať skôr za pomocníka a v takom prípade by sa zodpovednosť za škodu pričítala osobe, ktorá pomocníka použila na plnenie úlohy. Takémuto výkladu nasvedčuje aj kniha VI. návrhu spoločného referenčného rámca upravujúca mimozmluvnú zodpovednosť vyplývajúcu zo škody spôsobenej inému. Preto ani súčasné legislatívne iniciatívy na harmonizáciu európskeho súkromného práva nevyklučujú zodpovednosť objednávateľa za škodu spôsobenú jeho subdodávateľom pri plnení úloh, ktorými objednávateľ svojho subdodávateľa poveril.

Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal výšku škody, žalovaný túto námietku nenamietal v žiadnom zo svojich písomných vyjadrení, ktoré predchádzali pojednávaniu na súde.

Žalovaný mienil vzniknutú škodu riešiť zo svojej poistnej zmluvy s poisťovňou. Poisťovňa žalovaného určila osobu, ktorá vykoná vyčistenie poškodených vozidiel. Žalobca sa spoliehal na pokyny poisťovne a že za žalovaného z jeho poistky bude škoda aj uhradená. V takom prípade nebolo zo strany žalobcu potrebné posudzovať výšku odplaty za vyčistenie a ani rozsah prác súvisiacich s vyčistením vozidiel. Podstatné bolo, že vozidlo bolo vyčistené. Ak chcel mať žalovaný pod kontrolou rozsah prác a náklady na vyčistenie, mal sám poškodeným osobám ponúknuť odstránenie znečistenia vozidiel u inej osoby, čo sa však nestalo. Nie je možné prenášať náklady za vyčistenie motorových vozidiel na žalobcu. Žalobca o nižšej cene pri čistení hladkých plôch vozidla a pri čistení vozidiel s plachtami žiadnym spôsobom nepreukázal. Preto žalobca nevidel dôvodnosť odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP.

5. Odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP preskúmal napadnuté výroky prvoinštančného rozsudku podľa zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario a zistil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je správne. Prvoinštančný súd náležitým spôsobom zistil skutkový stav, riadne vec právne posúdil a len pre zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd navyiac k veci udáva:

6. Žalovaný namietal nedostatočne zistený skutkový stav v prejednávanej veci, pretože súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Súdne rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ. Táto nesprávnosť môže byť spôsobená tromi príčinami, ktorými sú chybné vyhodnotenie návrhov na vykonanie dôkazov, nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov, alebo tu existuje predpoklad dotvorenia skutkového stavu ďalšími prípustnými prostriedkami procesnej obrany či prostriedkami procesného útoku.

Žalovaný v odvolaní neuviedol ani jednu okolnosť spočívajúcu v nesprávnom skutkovom ustálení z vykonaných dôkazov.

V priebehu konania nežiadal vykonať žiadne ďalšie dôkazy. Dôkazy, ktoré mali podporiť tvrdenia v súvislosti s nesprávnou výškou určenia náhrady škody predložil až po uplynutí lehoty pri aplikácii sudcovskej koncentrácie konania.

Preto túto odvoláciu námietku zo strany žalovaného odvolací súd považuje za nedôvodnú. Ako to vyplýva z obsahu prvoinštančného rozhodnutia, základné skutkové okolnosti prejednávanej veci boli ustálené na základe zhodných a nesporných vyjadrení strán sporu. Takto zistený skutkový stav je záväzný aj pre odvolací súd (§ 383 CSP). Odvolací súd v celom rozsahu na skutkové zistenia prvoinštančného súdu poukazuje.

7. Námietka nesprávneho právneho posúdenia veci zo strany prvoinštančného súdu predstavuje tvrdenú právnu vadu rozhodnutia. Tento odvolací dôvod je naplnený v prípade, keď na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu, alebo aplikoval nesprávnu právnu normu, prípadne obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval.

Odvolací súd nezistil ani namietanú právnu vadu rozhodnutia prvoinštančného súdu. Prvoinštančný súd vec náležitým spôsobom právne posúdil, aplikoval správnu právnu normu, ktorú aj správne interpretoval. Ako to vyplýva z rozhodnutia prvoinštančného súdu, základ uplatneného nároku subsumoval pod § 420a Občianskeho zákonníka a podporne použil, vzhľadom na vznesenú námietku žalovaného, aj ust. § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, kde prvoinštančný súd bližšie a podrobne vysvetlil vzťah medzi týmito dvoma právnymi normami a zodpovednosť subdodávateľa voči poškodenému.

Odvolací súd sa správnym posúdením zodpovednosti žalovaného podľa § 420a Občianskeho zákonníka v celom rozsahu stotožňuje. V priebehu konania prvoinštančný súd správne ustálil a presne špecifikoval podmienky, za ktorých je možné pri prevádzkovej činnosti žalovaného a pri poškodení motorových vozidiel žalobcu vyvodiť zodpovednosť žalovaného, ktorá má objektívny charakter a postačuje preukázanie príčinnej súvislosti. Priama príčinná súvislosť medzi prevádzkovou činnosťou žalovaného, ktorá nebola sporná a vzniknutou škodou, ktorá nebola sporná, je jednoznačne preukázaná a ktorá indikuje zodpovednosť žalovaného za vzniknutú škodu žalobcu.

V danom prípade nie je ani rozhodujúce porušenie či neporušenie prevenčných povinností žalovaného, úplne postačuje preukázanie príčinnej súvislosti medzi prevádzkovou povahou činnosti žalovaného a vzniknutou škodou.

Skutočnosť, že činnosť žalovaného bola čiastočne realizovaná spoločnosťou Z. R. - R. na základe uzatvorenej Zmluvy o dielo medzi žalovaným a Z. R. - R., je potrebné tak, ako to vyplýva z ust. § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, vyhodnotiť, vzhľadom na námietky žalovaného ako dodávku subdodávateľa v prospech žalovaného, na ťarchu žalovaného, na základe pokynov stanovených v Zmluve o dielo a v záujme žalovaného.

Je pravdou, že určitá časť názorov teoretikov podporuje odvolací dôvod žalovaného, kde u pomocníka alebo subdodávateľa nie je možné vyvodiť zodpovednosť podľa § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ďalšia časť názorov je však opačného charakteru. Tu je potrebné poukázať najmä už na existujúcu súdnu prax z predchádzajúceho obdobia v čase rovnakých hmotnoprávných predpisov s Českou republikou, kde teória hmotného práva zaujala názor, že prevádzkovateľ sa nemôže zbaviť svojej zodpovednosti voči tretím osobám s poukazom na to, že pre neho určitú činnosť vykonával ďalší subjekt, ktorý ju vykonával v rámci svojej prevádzkovej činnosti.

Pri náhrade škody nie je totiž určujúce, či bola škoda spôsobená priamo prevádzkovateľom výstavby, teda žalovaným, alebo inou osobou, ktorú použil pri svojej činnosti (subdodávateľom). Zodpovednosť sa žalovaný nemôže zbaviť, pretože určitú činnosť dodával subdodávateľ, ktorý spôsobil túto škodu. Je bez právneho významu, či medzi použitou osobou a inou právnickou alebo fyzickou osobou je pracovnoprávny alebo iný vzťah, tak, ako to má na mysli ust. § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ale je rozhodujúce len to, že ide o osobu, ktorú žalovaný ako pre svoju činnosť použil. Použitá osoba pri činnosti, pokiaľ sa dopustí konania, ktorého následkom je škoda a ktorá vykonáva činnosť nie vo svojej

prospech, ide o úkony právnickej alebo fyzickej osoby, ktorá inak túto osobu použila, preto za škodu nezodpovedá. Len v prípade jej excesu za takúto škodu zodpovedá použitá fyzická či právnická osoba. Preto aj názor žalovaného, že za škodu má zodpovedať iná osoba, nie žalovaný, nie je správny a aj v tomto rozsahu odvolací súd poukazuje na závery rozhodnutia prvoinštančného súdu.

8. Pokiaľ žalovaný poukázal aj na princípy deliktneho práva, kde osoba zodpovedá za pomocníkov, nie však za iné samostatné osoby, je potrebné uviesť, že deliktne právo je vnútorne neuzavretý a nekodifikovaný systém právneho poriadku Slovenskej republiky, ktorého účelom je ochrana verejného záujmu v súlade s právom a sankcionovanie páchatel'ov protiprávných činov v súlade s právom. Deliktne právo je nekodifikovaná súkromná iniciatíva, nie je zdrojom práva, nie je právne záväzná, pričom je možné pri absencii vnútroštátnej úpravy ho v rozhodovacej praxi súdov aplikovať ako výkladovú pomôcku.

V prejednávanej veci na vzniknutý právny vzťah zo zodpovednosti za škodu podľa § 420a a § 420 ods. 2 OZ v slovenskom právnom poriadku existuje právny predpis, ktorý správne prvoinštančný súd aplikoval. Jeho aplikácia je podporená širokou súdnou praxou, a preto aplikácia deliktneho práva nie je v danom prípade nevyhnutná na správne právne posúdenie uplatneného nároku na náhradu škody pri existencii riadnej právnej úpravy v slovenskom právnom poriadku.

9. Žalovaný namietal nedostatok preukázaného nároku na náhradu škody, keď tvrdil, že uplatnený nárok je vysoký.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že žalobca si náhradu škody v požadovanej výške uplatnil v žalobe. Žaloba bola doručovaná žalovanému prvoinštančným súdom a zároveň bol žalovaný vyzvaný, aby označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pretože na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy súd nemusí prihliadať. K doručeniu tejto výzvy došlo žalovanému 6.6.2019. Žalovaný vo svojich vyjadreniach nenamietal výšku spôsobenej škody, nepreukazoval dôkazmi, že uplatnený nárok nie je náležite vyčíslený, že výška škody je v inom rozsahu. Namietal len, že v danom prípade je za škodu zodpovedný Z. R. - R..

Žalovaný po lehote na preukázanie dôkazov na podporu svojich tvrdení (čl. 109 súdneho spisu) nereagoval, žiadne dôkazy na výšku škody nepredložil. Preto správne postupoval prvoinštančný súd, keď v rámci sudcovskej koncentrácie konania už na spochybňovanie výšky škody na základe listiny predloženej žalovaným vo forme cenovej ponuky za vyčistenie karosérie áut neprihliadol.

Prvoinštančný súd však v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukázal na to, že ak by aj bol na takýto dôkaz prihliadal, tento dôkaz nebol by spôsobilý privodiť v prospech žalovaného priaznivejšie rozhodnutie.

10. Vzhľadom na uvedené okolnosti odvolací súd napadnutý rozsudok okrem zamietavého výroku prvoinštančného súdu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

11. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní žalobca bol plne úspešný, a preto mu patrí náhrada trov konania v plnom rozsahu voči žalovanému.

O výške tejto náhrady podľa § 262 ods. 2 CSP bude rozhodnuté súdom prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

12. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.